

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΗΘΙΚΑ ΕΥΔΗΜ(Ε)ΙΑ

1247bεί γάρ ἐστι φύσει ἡ δι' ἐπιθυμίαν ἡδέος [καὶ ἡ] ὄρε- @1 (20)
ξις, φύσει γε ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν βαδίζοι ἂν πᾶν. εἰ δὴ τινές
εἰσιν εὐφυεῖς ὥσπερ οἱ ἄδικοι οὐκ ἐπιστάμενοι ἄδειν, οὕτως
εὖ πεφύκασι καὶ ἄνευ λόγου ὀρμῶσιν, ** ἡ φύσις πέφυκε, καὶ
ἐπιθυμοῦσι καὶ τούτου καὶ τότε καὶ οὕτως ὡς δεῖ καὶ οὗ δεῖ
καὶ ὅτε, οὗτοι κατορθώσουσι, κἂν τύχωσιν ἄφρονες ὄντες καὶ ἄλο- (25)
γοι, ὥσπερ καὶ εὖ ἔσσονται οὐ διδασκαλικοὶ ὄντες. οἱ δέ γε
τοιοῦτοι εὐτυχεῖς, ὅσοι ἄνευ λόγου κατορθοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ
πολύ. φύσει ἄρα οἱ εὐτυχεῖς εἶεν ἂν. — ἡ πλεοναχῶς λέ-
γεται ἡ εὐτυχία; τὰ μὲν γὰρ πράττεται ἀπὸ τῆς ὀρμῆς
καὶ προελομένων πράξαι, τὰ δ' οὐ, ἀλλὰ τούναντίον. καὶ ἐν (30)
ἐκείνοις, <ἐν οἷς> κακῶς λογίσασθαι δοκοῦσι, κατορθοῦντας καὶ
εὐτυχήσαι φαμέν· καὶ πάλιν ἐν τούτοις, εἰ ἐβουλεύοντο ** ἂν ἡ @1
ἔλαττον ἔλαβον τἀγαθόν. ἐκείνους μὲν τοίνυν εὐτυχεῖν διὰ
φύσιν ἐνδέχεται (ἡ γὰρ ὀρμὴ καὶ ὄρεξις οὕσα οὗ ἔδει
κατῶρθωσεν, ὁ δὲ λογισμὸς ἦν ἡλίθιος· καὶ τοὺς μὲν ἐν- (35)
ταῦθα, ὅταν μὲν λογισμὸς μὴ δοκῶν ὀρθὸς εἶναι, τύχη δ'
αὐτοῦ αἰτία οὕσα, αὐτὴ [δ'] ὀρθὴ οὕσα ἔσωσεν, ἀλλ' ἐνίοτε δι'
ἐπιθυμίαν ἐλογίσατο πάλιν οὕτω καὶ ἠτύχησεν)· ἐν δὲ δὴ
τοῖς ἑτέροις πῶς ἔσται ἡ εὐτυχία κατ' εὐφυΐαν ὀρέξεως καὶ

(1248a) ἐπιθυμίας; ἀλλὰ μὴν ἡ ἐνταῦθα εὐτυχία καὶ τύχη διττή,
κάκει ἡ αὐτή, ἡ πλείους αἰ εὐτυχία. ἐπεὶ δ' ὀρῶμεν
παρὰ πάσας τὰς ἐπιστήμας καὶ τοὺς λογισμοὺς τοὺς ὀρθοὺς
εὐτυχοῦντας τινάς, δῆλον ὅτι ἕτερον ἂν τι εἴη τὸ αἴτιον τῆς
εὐτυχίας. ἐκείνη δὲ πότερον [ἡ] εὐτυχία ἢ οὐκ ἔστιν, ἡ ἐπε- (5)
θύμησεν ὧν ἔδει καὶ ὅτε ἔδει**το λογισμὸς ἀνθρώπινος οὐκ
ἂν τούτου εἴη. οὐ γὰρ δὴ πάμπαν ἀλόγιστον τοῦτο, οὐδὲ φυ-
σικὴ ἔστιν ἡ ἐπιθυμία, ἀλλὰ διαφθείρεται ὑπὸ τινός. εὐτυ-
χεῖν μὲν οὖν δοκεῖ, ὅτι ἡ τύχη τῶν παρὰ λόγον αἰτία,
τοῦτο δὲ παρὰ λόγον (παρὰ γὰρ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ κα- (10)
θόλου)· ἀλλ', ὡς ἔοικεν, οὐκ ἀπὸ τύχης, ἀλλὰ δοκεῖ διὰ
τοῦτο. ὥσθ' οὗτος μὲν ὁ λόγος οὐ δείκνυσιν ὅτι φύσει εὐτυ- @1
χεῖν, ἀλλ' ὅτι οὐ πάντες οἱ δοκοῦντες εὐτυχεῖν διὰ τύχην
κατορθοῦσιν, ἀλλὰ διὰ φύσιν· οὐδ' ὅτι οὐδὲν ἔστι τύχη αἰτία
οὐθενὸς δείκνυσιν, ἀλλ' οὐ τῶν πάντων ὧν δοκεῖ. τοῦτο μέντ' (15)
ἂν ἀπορήσειέ τις, ἄρ' αὐτοῦ τούτου τύχη αἰτία, τοῦ ἐπιθυμη-
σαι οὗ δεῖ καὶ ὅτε δεῖ. ἡ οὕτως γε πάντων ἔσται; καὶ γὰρ
τοῦ νοῆσαι καὶ βουλεύεσθαι·

ΠΗΓΗ: F. Susemihl, *Aristotelis ethica Eudemia*, Leipzig: Teubner, 1884 (repr. Amsterdam: Hakkert, 1967): 1-123 (1214a1-1249b25).

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:009:181527>

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΗΘΙΚΑ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΑ

1153b ὥστε εἶη ἂν τις ἡδονὴ τὸ ἄριστον, τῶν πολλῶν ἡδονῶν φαύλων οὐσῶν, εἰ ἔτυχεν, ἀπλῶς. καὶ διὰ τοῦτο πάντες τὸν εὐδαίμονα ἡδὺν οἴονται βίον εἶναι, καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, εὐλόγως. (15)
οὐδεμία γὰρ ἐνέργεια τέλειος ἐμποδιζομένη, ἢ δ' εὐδαιμονία τῶν τελείων· διὸ προσδεῖται ὁ εὐδαίμων τῶν ἐν σώματι ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐκτὸς καὶ τῆς τύχης, ὅπως μὴ ἐμποδίζεται ταῦτα. οἱ δὲ τὸν τροχιζόμενον καὶ τὸν δυστυχίαις μεγάλαις περιπίπτοντα εὐδαίμονα φάσκοντες εἶναι, ἐὰν ᾗ ἀγαθός, ἢ (20)
ἐκόντες ἢ ἄκοντες οὐδὲν λέγουσιν. διὰ δὲ τὸ προσδεῖσθαι τῆς τύχης δοκεῖ τισὶ ταῦτόν εἶναι ἢ εὐτυχία τῆ εὐδαιμονία, οὐκ οὔσα, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ὑπερβάλλουσα ἐμπόδιός ἐστιν, καὶ ἴσως οὐκέτι εὐτυχίαν καλεῖν δίκαιον· πρὸς γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν ὁ ὄρος αὐτῆς. καὶ τὸ διώκειν δ' ἅπαντα καὶ θηρία καὶ ἀν- (25)
θρώπους τὴν ἡδονὴν σημειόν τι τοῦ εἶναι πῶς τὸ ἄριστον αὐτήν·
φήμη δ' οὔτις ἀμπαν ἀπόλλυται, ἢν τινα λαοὶ πολλοὶ ...
ἀλλ' ἐπεὶ οὐχ ἢ αὐτὴ οὔτε φύσις οὔθ' ἕξις ἢ ἀρίστη οὔτ' ἔστιν οὔτε δοκεῖ, οὐδ' ἡδονὴν διώκουσι τὴν αὐτὴν πάντες, ἡδονὴν μέν- (30)
τοι πάντες. ἴσως δὲ καὶ διώκουσιν οὐχ ἢν οἴονται οὐδ' ἢν ἂν φαῖεν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν· πάντα γὰρ φύσει ἔχει τι θεῖον.

[...]

1129b εἰλήφθω δὴ ὁ ἀδίκος ποσαχῶς λέγεται. δοκεῖ δὴ ὁ τε παράνομος ἀδίκος εἶναι καὶ ὁ πλεονέκτης καὶ ἄνισος, ὥστε δῆλον ὅτι καὶ [ὁ] δίκαιος ἔσται ὁ τε νόμιμος καὶ ὁ ἴσος. τὸ μὲν δίκαιον ἄρα τὸ νόμιμον καὶ τὸ ἴσον, τὸ @1 (1129b) δ' ἀδίκον τὸ παράνομον καὶ τὸ ἄνισον. ἐπεὶ δὲ πλεονέκτης ὁ ἀδίκος, περὶ τάγαθὰ ἔσται, οὐ πάντα, ἀλλὰ περὶ ὅσα εὐτυχία καὶ ἀτυχία, ἃ ἐστὶ μὲν ἀπλῶς ἀεὶ ἀγαθὰ, τινὶ δ' οὐκ ἀεὶ. οἱ δ' ἄνθρωποι ταῦτα εὐχονται καὶ διώκουσιν· δεῖ δ' οὐ, ἀλλ' εὐχεσθαι μὲν τὰ ἀπλῶς ἀγαθὰ καὶ αὐτοῖς (5)
ἀγαθὰ εἶναι, αἰρεῖσθαι δὲ τὰ αὐτοῖς ἀγαθὰ. ὁ δ' ἀδίκος οὐκ ἀεὶ τὸ πλεον αἰρεῖται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔλαττον ἐπὶ τῶν ἀπλῶς κακῶν· ἀλλ' ὅτι δοκεῖ καὶ τὸ μεῖον κακὸν ἀγαθόν πῶς εἶναι, τοῦ δ' ἀγαθοῦ ἐστὶν ἢ πλεονεξία, διὰ τοῦτο δοκεῖ πλεονέκτης εἶναι. ἔστι δ' ἄνισος· τοῦτο γὰρ περιέχει καὶ (10)
κοινόν.

ΠΗΓΗ: I. Bywater, *Aristotelis ethica Nicomachea*, Oxford: Clarendon Press, 1894 (repr. 1962): 1-224 (1094a1-1181b23).

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:010:164129>

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΡΗΤΟΡΙΚΗ

1361b καὶ ἐκ τῶν τοῦ σώματος ἀρετῶν καὶ <ἐκ> τύχης· μὴ ἄνοσος γὰρ ὦν μηδὲ ἰσχυρὸς οὐκ ἔσται ἀπαθὴς οὐδ' ἄλυπος, καὶ πολυ- (30)

χρόνιος οὐκ ἄνευ τύχης διαμείνειεν ἄν. ἔστιν δέ τις καὶ χωρὶς ἰσχύος καὶ ὑγιείας ἄλλη δύναμις μακροβιότητος· πολλοὶ γὰρ ἄνευ τῶν τοῦ σώματος ἀρετῶν μακρόβιοί εἰσιν· ἀλλ' οὐδὲν ἢ ἀκριβολογία χρήσιμος ἢ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν.

πολυφιλία δὲ καὶ χρηστοφιλία οὐκ ἄδηλα, τοῦ φίλου (35) ὠρισμένου, ὅτι ἔστιν ὁ τοιοῦτος φίλος ὅστις ἂ οἶεται ἀγαθὰ εἶναι ἐκείνῳ, πρακτικὸς ἔστιν αὐτῶν δι' ἐκείνον. ᾧ δὲ πολλοὶ τοιοῦτοι, πολὺφίλος, ᾧ δὲ καὶ ἐπιεικεῖς ἄνδρες, χρηστόφίλος.

εὐτυχία δὲ ἔστιν, ὧν ἡ τύχη ἀγαθῶν αἰτία, ταῦτα **(1362a)** γίνεσθαι καὶ ὑπάρχειν ἢ πάντα ἢ τὰ πλεῖστα ἢ τὰ μέγιστα. αἰτία δ' ἔστιν ἡ τύχη ἐνίων μὲν καὶ ὧν αἱ τέχναι, πολλῶν δὲ καὶ ἀτέχνων, οἷον ὄσων ἢ φύσις (ἐνδέχεται δὲ καὶ παρὰ φύσιν εἶναι)· ὑγιείας μὲν γὰρ τέχνη αἰτία, κάλ- (5)

θῶν ἔστιν ἀπὸ τύχης ἐφ' οἷς ἔστιν ὁ φθόνος. ἔστιν δὲ καὶ τῶν παρὰ λόγον ἀγαθῶν αἰτία τύχη, οἷον εἰ οἱ ἄλλοι @1 ἀδελφοὶ αἰσχροί, ὁ δὲ καλός, ἢ οἱ ἄλλοι μὴ εἶδον τὸν θησαυρόν, ὁ δ' εὖρεν, ἢ εἰ τοῦ πλησίον ἔτυχεν τὸ βέλος, τούτου δὲ μὴ, ἢ εἰ μὴ ἦλθε μόνος, ἀεὶ φοιτῶν, οἱ δὲ ἄπαξ (10) ἐλθόντες διεφθάρησαν· πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα εὐτυχήματα δοκεῖ εἶναι.

περὶ δὲ ἀρετῆς ἐπέπερ οἰκειότατος ὁ περὶ τοὺς ἐπαίνοους τόπος, ὅταν περὶ ἐπαίνου ποιῶμεθα τὸν λόγον, τότε διοριστέον.

ΠΗΓΗ: W.D. Ross, *Aristotelis ars rhetorica*, Oxford: Clarendon Press, 1959 (repr. 1964): 1-191 (1354a1-1420a8).

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:038:40643>

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ

1452b ὧν δὲ δεῖ στοχάζεσθαι καὶ ἂ δεῖ εὐλαβεῖσθαι συν-ιστάντας τοὺς μύθους καὶ πόθεν ἔσται τὸ τῆς τραγωδίας ἔργον, ἐφεξῆς ἂν εἴη λεκτέον τοῖς νῦν εἰρημένοις. ἐπειδὴ οὖν (30)

δεῖ τὴν σύνθεσιν εἶναι τῆς καλλίστης τραγωδίας μὴ ἀπληῆν ἀλλὰ πεπλεγμένην καὶ ταύτην φοβερῶν καὶ ἔλεεινῶν εἶναι μιμητικὴν (τοῦτο γὰρ ἴδιον τῆς τοιαύτης μιμήσεώς ἐστιν), πρῶτον μὲν δῆλον ὅτι οὔτε τοὺς ἐπιεικεῖς ἄνδρας δεῖ μεταβάλλοντας φαίνεσθαι ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν, οὐ γὰρ (35) φοβερὸν οὐδὲ ἔλεεινὸν τοῦτο ἀλλὰ μιαιρόν ἐστιν· οὔτε τοὺς μοχθηροὺς ἐξ ἀτυχίας εἰς εὐτυχίαν, ἀτραγωδότατον γὰρ τοῦτ' ἐστὶ πάντων, οὐδὲν γὰρ ἔχει ὧν δεῖ, οὔτε γὰρ φιλόανθρωπον

(1453a) οὔτε ἔλεεινὸν οὔτε φοβερὸν ἐστιν· οὐδ' αὖ τὸν σφόδρα πονηρὸν ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν μεταπίπτειν· τὸ μὲν γὰρ φιλόαν- @1 θρωπον ἔχει ἂν ἢ τοιαύτη σύστασις ἀλλ' οὔτε ἔλεον οὔτε φόβον, ὁ μὲν γὰρ περὶ τὸν ἀνάξιον ἐστὶν δυστυχοῦντα, ὁ δὲ περὶ τὸν ὁμοιον, ἔλεος μὲν περὶ τὸν ἀνάξιον, φόβος δὲ (5)

περὶ τὸν ὁμοιον, ὥστε οὔτε ἐλεεινὸν οὔτε φοβερὸν ἔσται τὸ
συμβαῖνον. ὁ μεταξὺ ἄρα τούτων λοιπός, ἔστι δὲ τοιοῦτος
ὁ μήτε ἀρετῇ διαφέρων καὶ δικαιοσύνη μήτε διὰ κακίαν
καὶ μοχθηρίαν μεταβάλλων εἰς τὴν δυστυχίαν ἀλλὰ δι'
ἀμαρτίαν τινά, τῶν ἐν μεγάλῃ δόξῃ ὄντων καὶ εὐτυχία,

ΠΗΓΗ: R. Kassel, *Aristotelis de arte poetica liber*, Oxford: Clarendon Press, 1965 (repr. 1968
[of 1966 corr. edn.]): 3-49 (1447a8-1462b19).

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:034:0>

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΙΩΝ

1250a ἀκολασία δ' ἐστὶ κακία τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, (20)
καθ' ἣν αἰροῦνται τὰς φαύλας ἡδονάς. [περὶ μὲν τῆς ἀκρα-
τείας οὐδέν· οὕτω δὲ σὺ δύνασαι ὀρίζεσθαι.] ἀκράτεια δ' ἐστὶ
κακία τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, καθ' ἣν παρασύρουσι τῇ ἀλογίᾳ τὴν
ἐπιθυμίαν ὠθοῦσαν ἐπὶ τὰς τῶν φαύλων ἡδονῶν ἀπολαύ-
σεις. ἀδικία δ' ἐστὶ κακία ψυχῆς, καθ' ἣν πλεονεκτικοὶ (25)
γίνονται παρὰ τὴν ἀξίαν. ἀνελευθερία δ' ἐστὶ κακία ψυ-
χῆς, καθ' ἣν ὀρέγονται τοῦ πανταχόθεν κέρδους. μικροψυχία
δ' ἐστὶ κακία ψυχῆς, καθ' ἣν ἀδύνατοί εἰσι φέρειν εὐτυ-
χίαν καὶ ἀτυχίαν καὶ τιμὴν καὶ ἀτιμίαν.

Τῆς δὲ φρονήσεως ἐστὶ τὸ βουλευσασθαι, τὸ κρίναι τὰ (30)
ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ βίῳ αἰρετὰ καὶ
φευκτὰ, τὸ χρῆσθαι πᾶσι καλῶς τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς,
τὸ ὁμιλῆσαι ὀρθῶς, τὸ συνιδεῖν τοὺς καιροὺς, τὸ ἀγχίνως
χρήσασθαι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ, τὸ τὴν ἐμπειρίαν ἔχειν
τῶν χρησίμων πάντων. ἡ μνήμη δὲ καὶ ἐμπειρία καὶ (35)
ἀγχίνοια ἦτοι ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἐκάστη αὐτῶν ἐστίν, ἡ
παρέπεται τῇ φρονήσει· ἡ τὰ μὲν αὐτῶν οἷον συναίτια τῆς
φρονήσεως ἐστὶ, καθάπερ ἐμπειρία καὶ ἡ μνήμη, τὰ δὲ οἷον
φρονήσεως ἐστὶ, καθάπερ ἐμπειρία καὶ ἡ μνήμη, τὰ δὲ οἷον
μέρη αὐτῆς, οἷον εὐβουλία καὶ ἀγχίνοια. πραότητος (40)
δ' ἐστὶ τὸ δύνασθαι φέρειν μετρίως ἐγκλήματα καὶ ὀλιγω-

ρίας, καὶ τὸ μὴ ταχέως ὀρμᾶν ἐπὶ τὰς τιμωρίας, καὶ τὸ
μὴ εὐκίνητον εἶναι πρὸς τὰς ὀργάς, ἄπικρον δὲ τῷ ἦθει
καὶ ἀφιλόνηκον, ἔχοντα τὸ ἡρεμαῖον ἐν τῇ ψυχῇ καὶ
στάσιμον. ἀνδρείας δ' ἐστὶ τὸ δυσέκπληκτον ὑπὸ φόβων
τῶν περὶ θάνατον, καὶ τὸ εὐθαρσῆ ἐν τοῖς δεινοῖς, καὶ τὸ (45)

(1250b) εὐτολμον πρὸς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸ μᾶλλον αἰρεῖσθαι τε-
θάναι καλῶς ἢ αἰσχροῦς σωθῆναι, καὶ τὸ νίκης αἴτιον
εἶναι. ἔτι δὲ ἀνδρείας ἐστὶ καὶ τὸ πονεῖν καὶ καρτερεῖν καὶ
αἰρεῖσθαι ἀνδραγαθίζεσθαι. παρέπεται δὲ τῇ ἀνδρείᾳ καὶ
ἡ εὐτολμία καὶ ἡ εὐψυχία καὶ τὸ θάρσος καὶ τὸ θράσος, (5)
ἔτι δὲ καὶ ἡ φιλοπονία καὶ ἡ καρτερία. σωφροσύνης
δ' ἐστὶ τὸ μὴ θαυμάζειν τὰς ἀπολαύσεις τῶν σωματικῶν
ἡδονῶν, καὶ τὸ εἶναι πάσης ἀπολαύσεως αἰσχροῦς ἡδονῆς
ἀνόρεκτον, καὶ τὸ φοβεῖσθαι καὶ τὴν δικαίαν ἄδειαν, καὶ
τὸ τετάσθαι περὶ τὸν βίον ὁμοίως ἔν τε μικροῖς καὶ μεγά- (10)

λοις. παρέπεται δὲ τῆ σωφροσύνη εὐταξία, κοσμιότης, αἰδώς, εὐλάβεια. ἐγκρατείας δ' ἐστὶ τὸ δύνασθαι κατασχεῖν τῶ λογισμῶ τὴν ἐπιθυμίαν ὁρμῶσαν ἐπὶ φαύλας ἀπολαύσεις καὶ ἡδονάς, καὶ τὸ καρτερεῖν, καὶ τὸ ὑπομονητικὸν εἶναι τῆς κατὰ φύσιν ἐνδείας καὶ λύπης. δι- (15) καιοσύνης δ' ἐστὶ τὸ διανεμητικὸν εἶναι τοῦ κατ' ἀξίαν, καὶ σώζειν τὰ πάτρια ἔθη καὶ τὰ νόμιμα, καὶ τὸ σώζειν τοὺς γεγραμμένους νόμους, καὶ τὸ ἀληθεύειν ἐν τῶ διαφέροντι, καὶ τὸ διαφυλάττειν τὰς ὁμολογίας. ἔστι δὲ πρώτη τῶν δικαιοσυνῶν πρὸς τοὺς θεοὺς, εἶτα πρὸς δαίμονας, εἶτα πρὸς (20) πατρίδα καὶ γονεῖς, εἶτα πρὸς τοὺς κατοικομένους· ἐν οἷς ἐστὶν ἡ εὐσέβεια, ἥτοι μέρος οὕσα δικαιοσύνης ἢ παρακολουθοῦσα. ἀκολουθεῖ δὲ τῆ δικαιοσύνη καὶ ὀσιότης καὶ ἀλήθεια καὶ ἡ πίστις καὶ ἡ μισοπονηρία. ἐλευθεριότητος δ' ἐστὶ τὸ προετικὸν εἶναι χρημάτων εἰς τὰ ἐπαινετά, καὶ δα- (25) ψιλῆ ἐπὶ τῶ εἰς τὰ δέοντα ἀναλωθῆναι, καὶ τὸ βοηθητικὸν εἶναι ἐν τῶ διαφόρῳ, καὶ τὸ μὴ λαβεῖν ὅθεν μὴ δεῖ. ἔστι δὲ ὁ ἐλευθέριος καὶ περὶ ἐσθῆτα καθαρὸς καὶ περὶ οἴκησιν, καὶ κατασκευαστικὸς τῶν περιττῶν καὶ καλῶν καὶ διαγωγὴν ἐχόντων ἡδεῖαν ἄνευ τοῦ λυσιτελοῦντος, καὶ θρε- (30) πτικὸς τῶν ζώων τῶν ἴδιον ἐχόντων τι ἢ θαυμαστόν. ἀκολουθεῖ δὲ τῆ ἐλευθεριότητι τοῦ ἠθους ὑγρότης καὶ εὐαγωγία καὶ φιλανθρωπία καὶ τὸ εἶναι ἐλεητικὸν καὶ φιλόφιλον

ΠΗΓΗ: I. Bekker, *Aristotelis opera*, vol. 2, Berlin: Reimer, 1831 (repr. Berlin: De Gruyter, 1960): 1249a26-1251b37.

Retrieved from: <http://stephanus.tlg.uci.edu/Iris/Cite?0086:045:2000>